

Egy községi könyvtár megdöbbenő állapotáról tudósít a Szolnok megyei Néplap „Könyvtár a váróteremben” címmel megjelent írása. A cikkből a következők derülnek ki: Lebontották Tiszaroffon a régi kultúrházat, amely a könyvtárnak is otthont nyújtott. S már el is készült az új művelődési ház, „de sajnos a könyvtár — hely hiányában — nem kaphatott benne hajlékot”. Az illetékesek — mi mást is tehettek?! — kiköltöztették a könyvtárt a Tisza partján húzódó árvízvédelmi töltésre, a volt hajóállomás várótermébe. Ez egy 3x6 méteres szoba, padlózata beton, meszelt fala vizes. Már egy éve itt „üzemel” a könyvtár. S az eredmény? „Penészedő Jókaiak, Mikszáthok. A nyirkosságban lappangó enyészet rágja Tolsztoj, Gorkij, Hemingway könyveit... Négy és félezer könyv pusztul így.” Nincs ebben semmi meglepő, hiszen szinte a helyiség alatt hömpölyög a Tisza sárga vize. (A könyvállomány másik fele az új művelődési ház apró irodájában van „beraktározva”, senki sem fér hozzá.) Pedig kell a könyv a tiszaroffiaknak, nagyon is szeret(n)ek olvasni. Erről tanúskodik az első negyedév statisztikája is, mely szerint ez idő alatt a gyermekolvasók száma csaknem hétszáz volt, s hatszázötvenen voltak a 14 év felettek is. Jóllehet nem könnyű megmászni a gát csúszós lépcsőit, főleg nem az öregeknek. Mindezek után a cikkíró szerény, mértéktartó megjegyzésével, hogy „ezt az áldatlan helyzetet... előrelátóbb tervezéssel el-

mozgalom Szolnok megyei társadalmi elnöksége felhívással fordult a megye lakosságához. Megállapítja, hogy az elért eredmények nincsenek arányban az erőfeszítésekkel. A megye 450 ezer lakosából mindössze 95 ezer látogatja rendszeresen a könyvtárakat, s az egyéb művelődési intézmények kihasználtsága is alatta marad a lehetőségeknek. Különösen a városok peremkerületeinek lakói, a bejáró dolgozók, a munkásszállásokon, valamint a kis falvakban és a tanyákon élők esnek kívül a közművelődés hatókörén. Nehezíti az előbbrejutást a szellemi és az anyagi erőforrások szétforgácsoltága, a személyi és tárgyi feltételek esetenkénti hiánya is. A felhívás leszögezi: „a tudásnak, a szocialista közizlés fejlődésének... elsődleges és mindenki számára legkönnyebben hozzáférhető forrása a könyv”, ezért az elnökség minden jószándékú figyelmé, tenniakarása oda irányul, hogy a megye népe valóban „olvasó néppé” váljék. A mozgalom társadalmi elnöksége hívó szóval fordul a megye minden olvasó lakosához: legyen agitátora az olvasásnak, s felkéri mindazokat, akik munkakörük szerint emberekkel foglalkoznak, hogy a gazdasági és szociális gondoskodással egyenrangú mértékben törődjenek a gondjaikra bízott dolgozók művelődésével, olvasásával és lehetőségeikhez képest járuljanak hozzá az olvasó néppé válás anyagi és személyi feltételeinek megteremtéséhez. A felhívás kiter a „Száz falu — száz könyvtár” akció megyei sikerére, mely azt példázza, hogy az erők összefogásából nagyszerű eredmények születnek. E siker láttán az Olvasó népert mozgalom Szolnok megyei társadalmi elnöksége a kisebb falvak jobb kulturális ellátása érdekében meghirdeti az „Otthont a könyvnek — otthont a művelődésnek” mozgalmat, és e kezdeményezés támogatására hívja fel a helyi párt- és tanácsszerveket, a tömegszervezeteket és a szövetkezeti mozgalmak, a könyvbarát bizottságok figyelmét. Új lendületes akciókra biztatja a közművelődés valamennyi megyei munkását. A felhívást a társadalmi elnökség tagjaiként a politikai, gazdasági és kulturális vezetőkön kívül meggyeszte ismert közéleti személyek és művészek irták alá.

tudtuk volna kerülni”, messzemenően egyetértünk. Sőt, többről van szó: arról, hogy egyszerűen lebecsülték a könyvtár szerepét, fontosságát a község művelődésében. De most már az a fontos, hogy megfogadják a cikkíró tanácsát, melyhez mi is csatlakozunk: adjanak mielőbb megfelelő hajlékot a könyvtárnak, mert „Jön az ős, a tél, tovább pusztulnak a könyvek”, s nemcsak a másfélszáz ezer forint értékű könyv mehet veszendőbe.

Papp Iván ex librise